

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w K.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. i T. Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej T. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w L.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej T. sp. z o.o. w L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt I ACa (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych

przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wywodziła z potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie polegających na rozstrzygnięciu następujących kwestii: czy mając na względzie art. 278 § 1 k.p.c., w sytuacji złożenia przez stronę wniosku o wyznaczenie biegłego w celu weryfikacji zarzutu wadliwego wykonania robót budowlanych przez powoda, w sytuacji kiedy do weryfikacji przedmiotowych wad niezbędne są wiadomości specjalne, a okoliczność ta jest podstawą dokonanego odstąpienia od łączących strony umów i tym samym jest okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy, zasadnym jest nieuwzględnienie wniosku strony, argumentując powyższe nieprecyzyjnym sformułowaniem twierdzeń o istnieniu wad i ogólnikowo sformułowanej tezy dowodowej, co zdaniem Sądu drugiej instancji doprowadziłoby do tego, że biegły w istocie musiałby dokonywać ustalenia stanu faktycznego, wyręczając stronę pozwaną w przedstawieniu faktów, z których wywodzi skutki prawne.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że wskazany wyżej wniosek dowodowy pozwoliłby nie tylko wykazać, że powód wykonał prace, za które się domaga wynagrodzenia ze znacznymi wadami i uchybieniami, co na bieżąco strona pozwana notyfikowała powodowi w zastrzeżeniach do wykonywanych przez niego robót, a co odniosło finalny skutek w odstąpieniu przez pozwanego od umowy z winy powoda. Pozwany dał temu wyraz w załączonych do sprzeciwu od nakazu zapłaty pismach Administratora Projektu z dnia 28 maja 2015 r. i pozwanego z dnia 12 czerwca 2015 r. oraz zeznaniach świadków. Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że fakt nieprawidłowego wywiązywania się z umowy przez powoda oraz wykonywania robót budowlanych obarczonych wadami nie miał znaczenia w odniesieniu do odstąpienia od umowy przez skarżącego, podczas gdy na taką podstawę wskazuje bezpośrednio skarżący w treści złożonego oświadczenia o odstąpieniu.

Wniosek dowodowy sformułowany w sprzeciwie z dnia 17 listopada 2017 r. (od nakazu zapłaty) o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa i projektowania na okoliczność ustalenia, czy w pracach wykonanych przez stronę powodową, tj. w robotach budowlanych i sporządzonej dokumentacji powykonawczej były wady i czy były to wady istotne,

czy przedmiotowe roboty budowlane i dokumentacja projektowa zostały wykonane zgodnie z umowami podwykonawczymi, koncepcją i PFU, jak również na okoliczność ustalenia, w jaki sposób wady lub nienależyte wykonanie robót budowlanych i dokumentacji powykonawczej przez powoda wpłynęły na wartość prac i w jakim zakresie prace wykonane przez powoda zostały wykorzystane przez skarżącego.

Według wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) z pisma Administratora Projektu z dnia 28 maja 2015 r., które miało być, według skarżącego dowodem na okoliczność występowania wad, wynika, że braki w dokumentacji nie dotyczyły obiektów wymienionych w załączniku do faktury nr (...) stanowiącej podstawę dochodzenia roszczenia o zapłatę kwoty 848 933,08 zł (jako niezapłaconej części z kwoty 2 199 412,20 zł) i która została objęta wyrokiem częściowym Sądu pierwszej instancji, od którego Sąd drugiej instancji oddalił apelacje pozwanych. Z kolei pismo strony pozwanej z dnia 12 czerwca 2015 r. nie wymienia robót objętych tą fakturą, lecz wskazuje na wady dotyczące obiektów objętych innymi fakturami. Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym z zeznań świadków nie doprowadziło do poczynienia ustaleń o wadliwym wykonywaniu przez powódkę robót budowlanych w zakresie dotyczącym obiektów wymienionych w załączniku do tej faktury (...). Przedmiot umowy nr (...) obejmował wykonanie kilkudziesięciu obiektów w całym powiecie chrzanowskim.

Ponadto, Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, iż w oświadczeniu z dnia 18 maja 2015 r. strona pozwana jako przyczynę odstąpienia od umowy nr (...) (na którym to zdarzeniu był budowany zarzut potrącenia) wskazała niewniesienie Gwarancji Dobrego Wykonywania Umowy oraz niezłożenie dokumentacji powykonawczej. W piśmie tym nie powoływano się natomiast na istnienie wad wymienionych w sprzecznie od nakazu zapłaty.

W tym stanie rzeczy, skoro do rozstrzygnięcia apelacji od wyroku częściowego Sądu pierwszej instancji nie było potrzeby zasięgnięcia wiadomości specjalnych, gdyż nie było materiału, który mógłby stanowić podstawę dla takiej opinii, to wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania nie zasługiwała na uwzględnienie. Należy nadmienić, iż skarżąca poza zarzutem naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. nie podniosła innych zarzutów opartych na naruszeniu prawa procesowego. Dlatego stan faktyczny ustalony przez Sąd drugiej instancji był miarodajny, ale nie implikował konieczności skorzystania z opinii biegłego sądowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeknie Sąd *meriti* w wyroku końcowym.

aj

r.g.